

Sygnatura akt IX C 1127/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 08-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jolanta Malik

Protokolant: Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 08-04-2014 r. we W.

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. W. kwotę 13.200 zł (trzydzieści tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi następująco:

- od kwoty 12.200 zł od dnia 11.06.2012 do dnia zapłaty,

- od kwoty 1000 zł od dnia 17.04.2013 do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.428,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia kwotę 360,32 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt IX C 1127/12

UZASADNIENIE

Powód Z. W. pozwem z dnia 30.11.2012 r wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W.

- kwoty 12 200 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 08.06.2012 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1 000 zł tytułem zwrotu kosztów rehabilitacji wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4 800 zł oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w dniu 24.04.2012 r. jako kierowca pojazdu marki D. (...) uczestniczył w kolizji drogowej spowodowanej przez kierowcę posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Na skutek wypadku powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Wskazał, iż pomimo kontynuowania leczenia oraz odbytej rehabilitacji w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa. Korzystanie z pomocy lekarskiej i fizjoterapeutycznej wiąże się z koniecznością ponoszenia przez powoda niezamierzonych, dodatkowych kosztów.

Powód podniósł, iż wypłacone dotychczas przez pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 2 800 zł jest nieadekwatne do poniesionej przez niego krzywdy i jest bezzasadnie zaniżone. Z uwagi na fakt, że przyznane dotychczas zadośćuczynienie oparto zdaniem powoda na rażąco zaniżonym procentowym uszczerbku, przez co nie spełnia ono swojej kompensacyjnej roli oraz nie stanowi odpowiedniego ekwiwalentu odniesionych obrażeń, a także nieodwracalnie trwałych i ujemnych skutków dla zdrowia i egzystencji powoda, przedstawione roszczenie dotyczące zadośćuczynienia zasługuje w pełni na uwzględnienie.

W związku z faktem odbywania przez powoda rehabilitacji poniósł on wydatki w wysokości 1 000 zł, zasadnym jest w jego ocenie zwrot tych kosztów w dochodzonej przez niego kwocie.

*

Strona pozwana Towarzystwo (...) SA z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 24.04.2012 r. Przyznała również, iż po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła powodowi łączną kwotę 3 050 zł, w tym kwotę 2 800 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 250 zł zwrotu kosztów leczenia.

Mając na uwadze powyższe stwierdziła, iż wypełniła w całości ciążący na niej obowiązek odszkodowawczy wobec powoda. Dalsze roszczenia powoda są bezpodstawne, a przyznana powodowi kwota 2 800 zł tytułem zadośćuczynienia w sposób właściwy spełnia charakter kompensacyjny i jest ekonomicznie dla niego odczuwalna.

Zdaniem pozwanej ustalony przez konsultanta medycznego uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 2 % jest uszczerbkiem aktualnym, który wraz z upływem czasu oraz przebiegiem leczenia może ulec obniżeniu.

Podniosła, iż bezzasadne jest także roszczenie powoda o zwrot kosztów leczenia. Jej zdaniem poniesione przez powoda koszty nie pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 04.07.2010 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.04.2012 r. powód Z. W. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Okoliczność bezsporna

Po wypadku powód w dniu 25.04.2012 r. zgłosił się na Pogotowie (...) we W. przy ulicy (...) gdzie zdiagnozowano u niego skręcenie kręgosłupa szyjnego i zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 2 tygodni. Powód przez lekarza POZ skierowany został do poradni specjalistycznych neurologa i ortopedy.

Dowód: - karta informacyjna nr 15/102 /k. 10/,

- skierowanie do poradni specjalistycznej /k. 63/.

W dniu 14.05.2012 r. po odbytej przez powoda konsultacji u ortopedy rozpoznano: S13 zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. W związku z doznanymi urazami powód ma ograniczoną ruchomość kręgosłupa szyjnego, pourazowy zespół szyjno barkowy, objawy oponowe ujemne, źrenice równe. Lekarz ortopeda zalecił noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 4 tygodni od daty urazu, konsultację neurologiczną a następnie rehabilitację.

Dowód: - konsultacja ortopedy /k. 16/.

W dniu 15.05.2012 r. lekarz neurolog stwierdził u powoda stan po wypadku komunikacyjnym, stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego I L-S, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i L-S pourazowy, skręcenie i naderwanie odcinak szyjnego kręgosłupa. Lekarz neurolog zalecił rtg kręgosłupa, rehabilitację oraz zażywanie tabletek „Tolpersi VP” oraz „Magne B 6”.

Dowód: - historia zdrowia i choroby /k. 17/.

Powód odbywał terapię rehabilitacyjną zgodnie ze skierowaniem z dnia 15.05.2012 r. od lekarza neurologa. W trakcie terapii odbywanej w okresie od 22.05.2012 r. – 04.07.2012 r. powód odbył następujące zabiegi: krioterapię – 10 szt., terapię manualną – 10 szt., laseroterapię – 10 szt. Powód poniósł z tego tytułu koszt w wysokości 1 000 zł.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 04.07.2012 r. /k. 20/,

- karta badania fizjoterapeutycznego /k. 21/,

- faktura VAT nr (...) z dnia 04.07.2012 r. /k. 22/.

Pismem z dnia 07.05.2012 r. powód zgłosił u pozwanej szkodę żądając wypłaty zadośćuczynienia za krzywdę, której doznał na skutek wypadku z dnia 24.04.2012 r. w wysokości 15 000 zł. Zgłoszenie szkody strona pozwana otrzymała 11.05.2012.

Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi zadośćuczynienie w wysokości 1 500 zł.

Dowód: - zgłoszenie szkody z dnia 07.05.2012 r. /k. 11-12/ - - decyzja pozwanej z dnia 30.05.2012 r. /k. 13/,

-akta szkodowe pozwanej płyta CD stanowiąca załącznik do odpowiedzi pozwu /k. 33/

Powód wezwaniem do zapłaty z dnia 19.06.2012 r. wezwał pozwaną do wypłaty kwoty 13 500 zł tytułem dopłaty do dotychczas przyznanego zadośćuczynienia oraz kwoty 250 zł stanowiącej zwrot poniesionych kosztów leczenia powoda.

Dowód: - wezwanie do zapłaty dnia 19.06.2012 r. wraz z potwierdzeniem nadania /k. 14-15/,

- akta szkodowe pozwanej płyta Cd stanowiąca załącznik do odpowiedzi na pozew /k. 33/.

Pismem z dnia 06.07.2012 r. pozwana przyznała powodowi dopłatę tytułem zadośćuczynienia w wysokości 1 300 zł oraz zwróciła powodowi koszty poniesione w związku z leczeniem w wysokości 250 zł. Pozwana poinformowała powoda, iż wypłata świadczeń nastąpiła w ustawowym terminie, wobec czego nie widzi podstaw do naliczenia odsetek ustawowych.

Dowód: - decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 06.07.2012 r. /k. 18/,

- opinia konsultanta medycznego (...) /k. 19/,

- akta szkodowe pozwanej płyta CD stanowiąca załącznik do odpowiedzi na pozew /k. 33/.

Przed wypadkiem powód uprawiał sport: dwa razy w tygodniu uczęszczał na siatkówkę i tenisa. Do momentu wypadku powód nie uczestniczył w innych kolizjach drogowych, nie był leczony w warunkach szpitalnych, nie miał urazów głowy, kręgosłupa i kończyn.

Po wypadku powód odczuwa dolegliwości bólowe karku i odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Po kilku tygodniach od wypadku wystąpiły u powoda poboiewania lewej kończyny dolnej (biodro i kolano), kłopoty z chodzeniem oraz bóle w karku oraz bóle w okolicy L-S kręgosłupa. Powód jest taksówkarzem i obecnie urazy, których

doznał na skutek zdarzenia z dnia 24.04.2012 r. utrudniają mu w sposób znaczący wykonywaną pracę, w szczególności powód skarży się na bóle nogi. Powód po wypadku zrezygnował z uprawiania sportów. W dniu wypadku powód miał pogrzeb swojej teściowej.

Dowód: - słuchanie Z. W. w charakterze strony powodowe /k. 58/.

Na skutek zdarzenia z dnia 25.09.2013 r. u powoda wystąpiły: uraz głowy i kręgosłupa bez utraty przytomności: stan po urazie głowy, bez utraty przytomności – ze stresem pourazowym; stan po urazie odcinka szyjnego kręgosłupa – z zespołem bólowym szyjnym pourazowym typu cervicalgii; stan po urazie odcinka lędźwiowo - krzyżowego kręgosłupa – z niewielkim zespołem bólowym L-S typu lumbalgii, z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu.

W wyniku wypadku powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3 %.

Wypadek komunikacyjny z dnia 24.04.2012 r., w którym uczestniczył powód, skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyny górnej lewej, w szczególności w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy (palców IV i V) oraz niewielkim zespołem bólowym L-S z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu. Dolegliwości te nasilają się przy dłuższej jeździe samochodem, przy zmianach pogodowych.

Dowód: - opinia biegłych sądowych z dnia 25.09.2013 r. /k. 71-73/,

- opinia uzupełniająca z dnia 20.02.2014 r. /k. 101/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie należności głównej oraz w znacznej części w zakresie roszczenia odsetkowego.

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku pozostawała poza sporem. Wynikała ona z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 1 i art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne - zależy od uznania i oceny Sądu (zob. G. Bieniek [w:] Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia – Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 1999, s. 406-407). Okoliczność, że poszkodowany może zrekompensować doznaną krzywdę z własnych środków, nie może uzasadniać odmowy przyznania zadośćuczynienia. Podstawą odmowy nie może być także fakt, że w chwili wytoczenia powództwa o zadośćuczynienie doznana krzywda przestała już istnieć (zob. G. Bieniek, jw., s. 407).

W pozostałym, spornym zakresie podstawą ustalenia stanu faktycznego stały się dowody z dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej oraz z zakresu neurologii oraz przesłuchania powoda.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania określonej działalności, wyłączenia z normalnego życia, itp. – por. wyrok SN z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, LEX nr 50884). W doktrynie wskazano, że zadośćuczynienie pieniężne obejmuje zarówno cierpienia już doznane, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości (zob. G. Bieniek, jw., s. 408; wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824). Rozmiary krzywdy wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstroju zdrowia mogą podlegać wahaniom - krzywda może się „rozrastać”. Ustalając całościowo wielkość krzywdy należy przewidzieć jej skutki, których granice określa przewidywanie przeciętne na podstawie logicznego rozumowania (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 21 listopada 1967 r., III PZP 37/67, OSNC 1968/7/113).

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony. W judykaturze i doktrynie wskazuje się przykładowe kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia: wiek poszkodowanego, nasilenie cierpienia i czas ich trwania, długotrwałość choroby i leczenia (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, rozmiar i trwałe następstwa zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu

osobistym i społecznym, zmiana jego sytuacji życiowej (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

W dawniejszym orzecnictwie podkreślano, że wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766; wyrok S.A. w Lublinie z dnia 10 maja 2001 r., II AKa 81/01, OSA 2001/12/96; por.: M. Nesterowicz, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01, PS 2002/10/130; A. Szpunar, Glosa do wyroku SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSP 2000/4/66). Przyjmowano, iż odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (zob. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Obecnie zauważalna jest wyraźna zmiana linii orzecnictwa Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. (I CK 131/03) wskazano, iż powołanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Jeszcze mocniej Sąd Najwyższy dał wyraz potrzebie zmiany spojrzenia na wysokość zadośćuczynienia w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 2007 r. (V CSK 245/07), gdzie wskazano, iż ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Na podstawie opinii biegłych, Sąd ustalił, że skutkiem wypadku był długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 3 %. Nie mogło to pozostać bez wpływu na wielkość zadośćuczynienia. W praktyce sądowej krzywda wiązana jest często ze stopniem tego uszczerbku. Z pewnością jest to jedna z okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu wielkości zadośćuczynienia (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 r., I ACa 715/97, OSA 1999/2/7). Doświadczenie życiowe podpowiada, że im większy jest stopień uszczerbku na zdrowiu (rozstrój zdrowia) tym większe cierpienia poszkodowanego. Z drugiej strony możliwe jest żądanie zadośćuczynienia nawet przy braku trwałego uszczerbku na zdrowiu (zob. wyrok SN z dnia 16 lutego 2000 r., II UKN 416/99, OSNAP 2001/16/520), który jest tylko kryterium pomocniczym przy ocenie rozmiaru krzywdy.

Biegli stwierdzili, że dolegliwości na które cierpi powód, pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Wcześniej powód był sprawny i nie odczuwał dolegliwości o takim charakterze. Niewątpliwie powód w związku z samym wypadkiem, leczeniem i rehabilitacją, doznawał cierpień fizycznych i psychicznych. Z przesłuchania powoda wynika, że po wypadku odczuwał i odczuwa do dnia dzisiejszego bóle kręgosłupa, karku oraz lewej nogi. Nadto, z powyższych zeznań wynika, że przed wypadkiem powód był osobą aktywną sportowo. Skutki wypadku mają również obecnie wpływ na pracę powoda, który jest kierowcą taksówki. Praca ta wymaga pozycji siedzącej wymuszonej i utrzymywania kierownicy przez dłuższy czas w jednej pozycji, co przy doznanych przez powoda urazach może utrudniać mu prawidłowe wykonywanie tych czynności i zmuszać do częstych przerw w pracy. U powoda istnieją zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne, przeciążeniowe kręgosłupa, które są procesem samoistnym i istnieją z racji wykonywanego przez powoda zawodu taksówkarza. Wskazać jednak należy, iż wypadek i związane z nim urazy doprowadził do pogłębienia dolegliwości bólowych kręgosłupa u powoda i doprowadziły do powstania nowych tj. parestezji kończyny górnej lewej, w szczególności w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy (palców IV i V) oraz niewielkim zespołem bólowym L-S z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu.

Zgodnie z utrwaloną praktyką orzecniczą wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Nie jest prawidłowe stosowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia w zależności od stopnia utraty zdrowia. Zarazem zaznaczyć należy, iż procentowo określony uszczerbek służy jedynie jako pomocniczy środek ustalania odpowiedniego

zadośćuczynienia. Należy zaś poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentowo uszczerbku na zdrowiu. Pamiętać należy, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2000r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Reasumując powyższe rozważania, mając na względzie rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda oraz wpływ wypadku na życie zawodowe powoda, Sąd doszedł do przekonania, że żądana w pozwie kwota 12 200 zł będzie odpowiednia w rozumieniu art. 455 § 1 k.c., biorąc pod uwagę wypłaconą już przez stronę pozwaną tytułem zadośćuczynienia kwotę 2 800 zł. O wysokości zadośćuczynienia zadecydował przede wszystkim fakt wpływu zdarzenia na życie zawodowe, a zatem codzienne powoda. Dla osoby, która jest kierowcą taksówki takie skutki jak bóle kręgosłupa szyjnego, bóle ręki (parestezja kończyny górnej lewej, w szczególności w zakresie unerwienia przez nerw łokciowy (palców IV i V) i nogi (zespół bólowym L-S z rwą kulszową lewostronną o zmiennym nasileniu) są szczególnie uciążliwe. Ograniczają zawodowo i /lub sprawiają, że dotychczasowe czynności za kierownicą wykonuje się po prostu doświadczając stale dolegliwości bólowych (jak nie szyi, to ręki, to nogi). Powód obecnie skarży się głównie na bóle nogi, a biegli rozpoznali u powoda rwę kulszową jako pozostającą w związku wypadkiem. Podaje, że są dni kiedy wszystko jest dobrze i dni kiedy nie może wysiąść z samochodu. Na rozmiar zadośćuczynienia miał wpływ także fakt, iż w dniu wypadku był pogrzeb teściowej powoda. W taki dniu wypadek komunikacyjny jest szczególnie dotkliwy, burzy spokój związany z taką uroczystością, burzy plany rodzinne. Okoliczność, że powód w tak znaczącym dniu musiał przeżyć stres związany z wypadkiem i udać się na Pogotowie powinna zdaniem Sądu znaleźć odzwierciedlenie w wysokości zadośćuczynienia.

Powód domagał się nadto wypłaty odszkodowania w wysokości 1 000 zł, powołując się, zgodnie z art. 444 §1 kc na możliwość dochodzenia wszelkiego rodzaju kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Powód w koszty te wliczył zwrot kosztu zabiegów w ramach prowadzonej terapii u fizjoterapeuty w kwocie 1 000 zł (k. 22).

W tym zakresie należało uznać to roszczenie za uzasadnione. Koszty te wynikały z przedłożonej przez powoda faktury Vat. Uzasadnione było żądanie zwrotu kosztów terapii w ramach prowadzonej przez powoda rehabilitacji, jako że pozostawały one w związku przyczynowym z wypadkiem powoda, a nadto zgodnie z przyjętą zasadą, że „uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów poniesionych na niezbędne zabiegi medyczne przeprowadzone w ramach prywatnych zakładów opieki zdrowotnej z tego względu, iż przeprowadzenie ich w ramach sektora publicznego byłoby niemożliwe lub znacznie utrudnione ze względu na długi termin oczekiwania na wizytę u specjalisty lub przyjęcie do szpitala, a co za tym idzie pogorszenie się stanu zdrowia.” (por. Matys Justyna artykuł M.Prawn. 2004. 10.457 Szkoda na osobie - uwagi na tle art. 444 KC. Teza nr 1 43325/1) . rehabilitacja została zalecona powodowi przez lekarzy specjalistów : ortopedę i neurologa, powód odbył ją w okresie od 22 maja do 4 lipca 2012 , a więc w okresie bezpośrednio po zdarzeniu (24.04.2012). Związek przyczynowy tych kosztów ze zdarzeniem jest więc oczywisty i został udowodniony dowodami z dokumentów. Okolicznością powszechnie znaną jest fakt długiego (kilku miesięcznego) oczekiwania na zabiegi rehabilitacyjne w ramach NFZ . powód podejmując te zabiegi w ramach prywatnej służby zdrowia działa na zalecenie lekarzy specjalistów w trosce o swój stan zdrowia i konieczność zminimalizowania skutków wypadku dla jego zdrowia.

Co do zasady termin do spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń (tj. zapłacenia odszkodowania - art. 805 § 2 pkt 1 k.c.) wynosi trzydzieści dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (zob. art. 817 § 1 k.c.). Jednakże, gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Analogiczną regulację zawiera ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych (art.14). Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (zob. wyrok z dnia 18 listopada 2009 r. Sąd Najwyższy II CSK 257/09).

W przypadku powoda, ustalenie wysokości zadośćuczynienia było możliwe w dacie 10.06.2012 r. (strona pozwana otrzymała zgłoszenie szkody w dniu 11.05.2012 r. + 30 dni na wydanie decyzji), strona pozwana nie podawała żadnych

twierdzeń przeciwnych. W dniu następnym strona pozwana znajdowała się w opóźnieniu z zapłatą spornej kwoty i stąd za datę początkową biegu terminu odsetek od kwoty 12 200zł należało przyjąć dzień 11.06.2012 r. Stąd roszczenie podlegało oddaleniu w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 12 200 zł za okres sprzed daty 11.06.2012 r.

Z kolei za datę początkową biegu roszczenia odsetkowego od kwoty żadanego odszkodowania w kwocie 1 000 zł przyjęto 17.04.2013 r. (żądanie zapłaty tej kwoty nie było objęte postępowaniem likwidacyjnym) mając na względzie nie datę wniesienia pozwu a datę doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej , co nastąpiło 2.04.2013 r. Mając na uwadze treść art. 455 k.c tj. jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Strona pozwana o obowiązku zwrotu kwoty 1 000 zł dowiedziała się w dniu 2.04.2013 r. otrzymując pozew, a zatem po upływie 14 dniowego terminu pozostawała w opóźnieniu z zapłatą spornej kwoty. Stąd, roszczenie podlegało oddaleniu w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 1 000 zł za okres sprzed daty 17.04.2013 r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.428,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na którą składały się: opłata od pozwu w wysokości 660 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł, uiszczony wydatek na wynagrodzenie biegłych w kwocie 1 351,20 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (punkt III sentencji wyroku).

Z kolei na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa brakujące koszty sądowe nie uiszczony przez powoda w trakcie procesu. Na koszty te składa się kwota brakującej zaliczki na wynagrodzenie biegłych w kwocie 360,32 zł. O powyższym Sąd orzekł w punkcie IV sentencji wyroku.